

Lizzy gaat los

PIPPA WRIGHT

LIZZY GAAT
LOS

the house of books

Oorspronkelijke titel

Lizzy Harrison Loses Control

Uitgave

Pan Books, an imprint of Pan Macmillan Ltd, a division of Macmillan Publishers Limited,
London

Copyright © 2011 by Pippa Wright, tbc

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Ellis Post Uiterweer

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Trevillion Images

Foto auteur

Roderick Field

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2981 0

D/2011/8899/65

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Julia en Jo,
voor alles*

‘Mary, als je het mij vraagt,’ ging Flora verder, ‘zou ik zeggen dat ik veel gemeen heb met mejuffrouw Austen. Ze wilde alles graag netjes, prettig en gemakkelijk hebben, en ik wil dat ook. Weet je, Mary...’ Hier werd Flora ernstig en ging ze met haar vinger zwaaien. ‘Tenzij alles netjes, prettig en gemakkelijk is, kun je niet van het leven genieten. Ik kan echt niet tegen rotzooi.’

Cold Comfort Farm
Stella Gibbons

I

De trein van de ondergrondse staat al tijden stil net buiten Victoria Station, en dat geeft me de kans te lezen in mijn pas aangeschafte *Hot Slebs* in de piepkleine ruimte die is ontstaan onder de oksel van een in tweed gestoken forens. Tweed! In juni! Nou vraag ik je...

Voordat je een lage dunk van me krijgt omdat ik op de redelijk hoge leeftijd van drieëndertig *Hot Slebs* lees, wil ik graag even zeggen dat wanneer je in de wereld van celebrity-pr werkt, de woensdagochtend een stressvol moment is. Want dan komt de nieuwe *Hot Slebs* uit, en daar kan maar beter iets over je cliënten in staan. En dan natuurlijk op de juiste manier. Niet met zo'n grote gele pijl gericht op hun cellulitis, overmatige lichaamsbehaarings of een geheimzinnige kale plek. En ook niet op de bladzij met het artikel: 'Wat is dít voor outfit?' of: 'Wie staat dit het lelijkst?' De cliënten moeten 'toevallig' zijn betrapt bij een geheim bezoekje aan het kinderziekenhuis, gespot toen ze in de vroege uurtjes uit de hotelkamer van een popster glipten, of mooi ge-

kleed en goed opgemaakt met een tandpastalach op de rode loper. Wanneer ik mijn *Hot Slebs* opensla, wil ik alleen maar weten of er nog nare verrassingen in staan. Het is gewoon mijn werk. Maar... heb je gezien hoe Jodie Marsh er de laatste tijd uitziet?

Plotseling dringt het tot me door dat Tweedmans denkt dat ik *Hot Slebs* gebruik als excuus om dichter tegen hem aan te staan. Hij lacht bemoedigend en knipoogt naar me van onder een vettige pluk rood haar die over zijn voorhoofd is gevallen. Zonder direct oogcontact met hem te maken schuif ik verontwaardigd een beetje op naar rechts, wat me komt te staan op een boze blik van de dikke dame die tegen het raampje staat geperst. Zo kan ik het tijdschrift niet meer openslaan, maar als ik één oog dichtdoe, kan ik nog net mijn horoscoop in haar krant lezen. Er staat: Weegschaal, er zal toenadering plaatsvinden tussen jou en een lange onbekende. Dat betekent: Weegschaal, je lijf zal worden platgedrukt tegen dat van een wellustige forens in een tweed pak en met zijn rode haar over zijn terugwijkende haargrens gekamd. De vrouw slaat met een afkeurend geluidje met de krant omdat ik regel 42 van de forenzencode heb overtreden: Gij zult niet worden betrappt bij het lezen van andermans lectuur.

Blijkbaar moet ik subtieler te werk gaan. Ik wring mijn nek in een bocht terwijl ik kijk naar een blonde vrouw die een dikke paperback staat te lezen terwijl ze naar keiharde deathmetal luistert. Aan de knappe, donkere man op het omslag te zien is het een romantisch zwijmelboek, en dat past niet erg bij de muziek. Ik doe niet eens mijn best over haar schouder mee te lezen. Per slot van rekening is romantiek niet mijn sterkste punt, zelfs niet fictieve romantiek.

Ik bedoel, is het je ooit opgevallen dat de moderne heldin in romantische fictie een beetje... Hoe zal ik het zeggen? Een beetje

een dom gansje is? Elk boek lijkt te beginnen met een voorval waaruit blijkt dat de heldin een schattig warhoofd is. En de mannen die ze leert kennen, vinden dat aanbiddelijk. O jee, ik heb mijn veel te volle tasje op de stoep laten vallen; wie helpt me de vierhonderd lippenstiften en schoenen op te rapen die eruit zijn gevallen? Een ontzettend knappe man die meteen verliefd op me wordt. Einde. O nee, ik moest me uitkleden bij de ontzettend knappe dokter en ik had een slipje aan waarop stond: DINSDAG. En dat terwijl het vrijdag was! Ik kon wel door de grond zakken. En toen gingen we trouwen. Hemeltje, de ontzettend knappe baas op wie ik indruk wilde maken met mijn zakelijk inzicht, is meer onder de indruk van het zicht op mijn decolleté. Kon ik maar voorkomen dat de bovenste knoopjes steeds openspringen, misschien zou hij dan niet zo hopeloos verliefd op me zijn...

Gebeurt dat jou wel eens? Als ik mijn tasje laat vallen, komen er alleen maar kerels op af die uit zijn op mijn portemonnee, niet op mijn hand. Goed, ik woon in Peckham. Ik heb altijd een setje ondergoed aan, en nog nooit heeft mijn huisarts vanwege dat setje mij zijn eeuwige liefde verklaard. Maar mijn huisarts is dan ook al boven de vijftig, van Aziatische afkomst en een kop kleiner dan ik, dus is het misschien maar goed ook. En laten we meteen even vaststellen dat mijn bazen allebei van het vrouwelijk geslacht zijn, en mocht ik ooit op die toer willen gaan, hoop ik dat ik de lat hoog leg. Dan valt Jemima automatisch af.

Ik vraag me af hoe je als schattig warhoofd de hypotheek kunt afbetalen. Mijn bazen willen erop kunnen rekenen dat ik een auto met geblindeerde ramen heb gehuurd voor de fotoshoot van elf uur met Alice Mannering. Het kan hun echt niet schelen hoe schattig en charmant ik was toen ik dat deed. Zeg eens eerlijk: hoe kunnen de heldinnen uit romantische fictie functioneren in

een wereld waarin rekeningen moeten worden betaald, bazen te vriend gehouden en afspraken nagekomen? Vliegt hun vuile was vanzelf in de wasmachine terwijl ze zelf ergens anders met een pruillipje zitten? Zorgt hun kat – ze hebben altijd een kat omdat ze single zijn, snap je – zelf voor het eten in het voerbakje? Betaalt die zelf de rekeningen van de dierenarts? Soms lijkt het wel een dagtaak al dat soort dingen voor elkaar te krijgen. Hoe redden die belachelijke kindvrouwjes zich buiten de bladzijden van een boek?

Eindelijk komt er weer beweging in het treinstel, en heel langzaam rijden we verder om dan te stoppen langs het perron, waar we allemaal naar buiten drommen. Omdat ik goed heb uitgekiend waar ik bij de deuren wilde staan en waar ik op het perron wilde terechtkomen, ben ik de eerste bij het poortje, voordat alle andere forenzen alles verstoppen. Zou een heldin uit romantische fictie dat zo wijs en vooruitziend hebben gepland? Nee. Terwijl ik door het poortje ga, kijk ik om naar de blonde lezeres van romantische fictie. Uiteraard is ze terechtgekomen in het gedrang. De dikke vrouw met de krant wringt zich langs haar heen, blondje laat haar tasje vallen en de hele inhoud rolt over het perron. Vierhonderd lippenstiften en een paar schoenen? Jazeker. Tweedmans schiet haar te hulp, en ze lacht hem stralend toe. Er ontwikkelt zich een gesprek. Het is wel duidelijk, het zijn twee tragische waanzinnigen. Ze verdienen elkaar.

2

Ik ben altijd om halfnegen op kantoor. Bij Carter Morgan PR begint het werk pas om negen uur, maar ik heb graag even tijd om alles in orde te maken voordat de werkdag begint. Computer aanzetten, voicemail afluisteren, post openen, reageren op uitnodigingen, een lijstje maken van de dingen die die dag moeten gebeuren voordat Camilla Carter er is. De andere personal assistants komen pas na negenen binnen zweven, met hun hand tegen hun hoofd gedrukt, en met vertrokken gezicht vertellen ze dan hoe laat het is geworden en wat een verschrikkelijke kater ze hebben. Vervolgens gaan ze met z'n tweetjes naar Pret A Manger om broodjes tonijn, chips en cola in te slaan, want daar wordt de maag rustig van. In deze momenten kan ik me goed voorbereiden op de chaos. Het is fijn en rustgevend in het stille kantoor. Geen piepende telefoons, geen geroep over de schotten heen. Ik heb dit halfuurtje nodig om goed te kunnen functioneren, zoals anderen een dubbele espresso moeten hebben, of drie koppen thee. Eerlijk gezegd zou ik best later kunnen komen, dan had

ik toch nog een halfuurtje voordat Camilla komt, want de laatste tijd is ze niet erg punctueel. Het komt dan ook als een verrassing dat er al iemand in haar werkkamer met gebogen hoofd in de laden van haar bureau aan het rommelen is.

Ik gluur langs de deur. Met zo'n kort rokje en zulke lange benen kan het onmogelijk mijn baas zijn. Toch zeg ik zo hard en streng ik maar kan: 'Camilla?'

Boink. Ze stoot haar hoofd tegen de onderkant van het bureaublad. Mooi zo. Eigen schuld, dikke bult, Jemima Morgan.

'Lizzy!' roept ze uit, alsof het een geweldige, nee, een verrukkelijke verrassing is mij te zien. Alsof dit niet al de tweede keer deze week is dat ik Camilla's zakenpartner en zogenaamde vriendin heb betrappt terwijl ze zonder enige reden in deze werkkamer aan het snuffelen was.

Ze komt overeind en strijkt haar helm van geföhnd, glanzend zwart haar goed. Het is zo recht geknipt dat het me doet denken aan dat afneembare haar van een Lego-poppetje, hoewel ik niet denk dat ze die look nastreeft. Je zou haar aantrekkelijk kunnen noemen, maar dan op een gespannen, pezige manier. Een van onze cliënten zei ooit dat ze overweldigend was, als een schop tegen je kloten. Een betere beschrijving van haar behoorlijk agresieve uiterlijk ken ik niet.

'Kan ik iets voor je doen, Jemima?' vraag ik. 'Camilla komt pas om halftien. Ze heeft een ontbijtbespreking in het Wolseley.'

Onder ons gezegd en gezwezen: dat is een leugen. De enige ontbijtbespreking die Camilla tegenwoordig nog bijwoont is die met haar drie kinderen en de nanny. Maar het is een goed idee om nu vast met een excuus te komen voor haar onvermijdelijk late komst. 'Ik weet waar alle dossiers zijn. Zoek je iets speciaals?'

Jemima lacht met de warmte van een krokodil. 'Nee, hoor, het

is niks belangrijks. Ik zocht naar een nagelvijs. Cam heeft er hier toch altijd eentje liggen?’

Ik kijk naar haar keurig gelakte nagels.

‘Dat zou ik niet weten. Sorry,’ zeg ik. ‘Zal ik anders even naar Boots gaan om er een voor je te kopen?’

‘Nee, hoor, zoiets zou ik je niet durven vragen. Ik vraag het Mel wel, wanneer ze eindelijk komt. Je weet hoe ze is.’ Jemima slaat haar ogen ten hemel en legt vertrouwelijk haar hand op mijn arm. ‘Leek ze maar een beetje meer op jou, Lizzy. Jij bent altijd zo goed georganiseerd. Ik bedoel, tegenwoordig zou Cam niet weten wat ze zonder jou moest beginnen, toch?’

‘Zonder mij zou ze alles best aankunnen, hoor,’ mompel ik vrijblijvend. Ik vermoed namelijk dat het geen complimentje aan mijn adres is, maar dat Jemima erachter wil komen of ik wil meedoen met haar spelletje van Camilla-Carter-kan-het-allemaal-niet-meer-aan. Want dat spelletje speelt Jemima graag.

‘Nou, we zouden allemaal vast graag een trouwe personal assistent zoals jij willen, Lizzy. Ik hoop maar dat ze je laat merken dat ze je waardeert. Jij staat achter haar, hè, door dik en dun. Ook wanneer... Nou ja, ook wanneer het gaat zoals het nu gaat.’ Ze kijkt even rond in de werkkamer, alsof het een pijnlijke aanblik is. Maar ik weet dat ik me geen zorgen hoeft te maken. Alles in Camilla’s bakje met inkomende post zit netjes gesorteerd in doorzichtige mapjes. Haar agenda ligt opengeslagen op deze week, en er staat precies hetzelfde in als in haar elektronische agenda. In elk geval weet ze waar ze zou moeten zijn... Er staan verse bloemen op het bureau. Op de covers van de tijdschriften op het tafeltje staan haar cliënten prominent afgebeeld. Het is er rustig, schoon en sereen. Op het eerste gezicht.

‘Alles loopt op rolletjes, Jemima. Wat zou er aan de hand moe-

ten zijn?’ vraag ik terwijl ik een paar documenten van mijn bureau pak en net doe alsof ik die op volgorde leg, in de hoop dat ze me niet verder onder druk zet om vuiligheid over mijn baas te spuien.

‘Nou, als je het er ooit over wilt hebben... Over je problemen met Cam, dan weet je me wel te vinden, hè? Gewoon onder vier ogen, meisjes onder elkaar. Om even je hart te kunnen luchten. Uiteraard blijft alles vertrouwelijk; Camilla hoeft er niet achter te komen.’

Nog een laatste keer knijpt ze in mijn arm en strompelt dan op haar extreem hoge hakken de deur door. Alsof ik haar ooit in vertrouwen zou nemen... Ik stop nog liever mijn hoofd in een leeuwenmuil.

Nog even steekt ze haar hoofd om de deur. ‘Vergeet niet tegen Camilla te zeggen dat de bespreking over de planning straks in mijn werkkamer is, hè?’

‘Oké.’

‘Trouwens,’ zegt ze op vertrouwelijke toon voordat ze echt weggaat, ‘verschrikkelijk van Randy Jones, vind je niet? Ik zag het in *Hot Slebs*. Arme ziel...’

O god... Hoe zijn ze daarachter gekomen? Zie je wel, ik had *Hot Slebs* in de trein helemaal moeten doornemen. Ik ruk het tijdschrift uit mijn tas en blader het door terwijl ik meteen de computer aanzet. Daar staat het, op pagina 12. Een grote gele pijl is niet nodig. En er staat ook geen jolige kop bij. Er is gewoon geen kring groot genoeg om de schande te omvatten van een korrelige opname, genomen met een mobieltje, van Camilla’s meest sexy cliënt, in elkaar gezakt op de vloer van een flatje in Holloway, met de lege spuit nog in zijn linkerarm en een bewusteloos model van tienerleeftijd over zijn schoot gedrapeerd.

We waren al op de hoogte. Zondagochtend, in de kleine uurtjes, was Randy bijgekomen en had in paniek meteen zijn manager gebeld. Wie zegt dat hij beter eerst een ambulance had kunnen bellen, weet niet hoe erg de gemiddelde beroemdheid met zichzelf bezig is. In elk geval bleek het een goed idee van Randy te zijn geweest om Bryan Ross te bellen. Binnen een paar uur lag het model in het ziekenhuis, vierden twee ambulancemedewerkers hun onverwachte financiële meevaller omdat ze hadden beloofd hun mond te houden, en was Randy opgenomen in een afkickkliniek in Croydon met heel, heel hoge muren eromheen en met uiterst discreet personeel. Maar weinig mensen weten dat die kliniek bestaat. Maandagochtend vroeg liet Camilla een persbericht uitgaan waarin stond dat Randy vanwege uitputtingsverschijnselen in het ziekenhuis was opgenomen. Dat was al de derde keer dit jaar, en uiteraard wekte dat de nieuwsgierigheid van de media. Maar Randy zou in september een grote tournee door Amerika maken, en het was zeer onverstandig zijn terugval bekend te maken.

Camilla had Randy onder haar hoede genomen toen hij nog een beginnend stand-upcomedian was en in een kraakpand in Hackney woonde. Nadat hij kort had meegedaan met een realityprogramma en daar een nog kortere verhouding met een van de andere deelnemers had gehad, werd hij beroemd vanwege zijn uitzinnige gedrag en schreven de roddelblaadjes graag over hem. Dat hij zijn verslaving aan verdovende middelen had overwonnen, maakte hem een held. Met verdovende middelen bedoel ik echt meervoud. Vroeger gebruikte Randy van alles door elkaar, zoals hij ook vrouwen door elkaar gebruikte. Alcohol, pillen, poeders, hij dronk, slikte en snoof wat er maar voorhanden was. Maar toen hij echt beroemd werd, werd hij clean. De idiote stunts die hij

uithaalde werden veroorzaakt door zijn verslaving aan het leven, waarvan je vanzelf high werd. Althans, dat dachten zijn fans. Vind je ook niet dat het verdacht klinkt als iemand zegt dat hij high raakt van het leven? Om de waarheid te zeggen slikt Randy zoveel medicijnen dat hij zowat stuitert. En af en toe zijn die medicijnen niet voldoende om de scherpe kantjes eraf te halen wanneer hij weer een bui heeft, en dan keert hij terug tot de ‘vrienden’ van vroeger, die hem gastvrij opvangen. En een van die ‘vrienden’ heeft dit verhaal en de foto verkocht aan de pers.

Hoe moet Camilla hem hieruit redden?

Om tien voor halftien komt ze eindelijk met wapperend blond haar naar binnen gestormd. Ze heeft twee handtassen bij zich, een rugzakje van Bob de Bouwer, een uitpuilende draagtas van Marks & Spencer, plus een papieren zakje van Starbucks met daarin – aan de vlekken te zien – koffie en iets vettings. Misschien vind je dat veel, maar echt, voor haar doen heeft ze heel weinig bij zich.

‘Dag Lizzy!’ roept ze terwijl ze haar best doet het rugzakje weer op haar schouder te hijsen. Dat lukt niet. ‘Ben je er al? Och ja, natuurlijk, op jou kan ik mijn horloge gelijkzetten. Ben ik ooit eerder dan jij hier geweest? Ik ben een beetje laat omdat het moeite kostte Cassius af te zetten bij de crèche. Verdikkeme!’

Ze kijkt naar het rugzakje van Bob de Bouwer, dat van haar arm glijdt en op de vloer terechtkomt.

‘Verdorie nog aan toe! Ik heb zijn verdomde rugzakje nog bij me! Geen wonder dat hij bij het afscheid zo hard huilde... Ik dacht dat hij zijn armpjes uitstreekte voor een knuffel, maar hij wilde natuurlijk zijn broodtrommeltje. Ik bel de crèche meteen op! Sorry, Lizzy. Alles goed?’

‘Goedemorgen, Camilla. Ja, alles goed, dank je,’ zeg ik tegen haar rug terwijl ze wegloopt. Wanneer ze de tassen op de vloer

van haar werkkamer zet, zie ik iets wits op haar wollen roze jurk. Melk? Yoghurt? Toe, laat het niet iets zijn van haar belachelijk vruchtbare echtgenoot Jeremy, die we allemaal de Sperminator noemen omdat Camilla er in twee jaar tijd drie kinderen uit heeft geperst. Maar nee, waarschijnlijk is het een beetje kots van de tweeling. Ik moet haar er maar op wijzen voordat ze naar de vergadering van halftien snelt. Als ze al weet dat er om halftien een vergadering is...

Nog voordat ze is gaan zitten, hangt ze al aan de telefoon. Zonder dat het me is gevraagd, toets ik het nummer van de koeriersdienst in. Het tochtje naar Cassius' crèche met een tas vol speelgoed of een rugzakje met een broodtrommeltje is bekende kost voor ze.

'Goedemorgen. Een fietskoerier van Carter Morgan PR naar Onslow Gardens, graag.'

'Goedemorgen. Ben jij dat, Lizzy? Naar De Hommel zeker? Voor de jonge Muhammad Ali?'

'Hoi, Dave. Haha, ja, het is voor Cassius,' reageer ik met een beleefd lachje. Dit gesprek hebben we al honderd keer gevoerd. Ik ben de aangever, hij maakt de grappen.

'Toepasselijke bestemming, haha. Steekt hij als een hommel?'

'O, heel leuk, Dave. Maar volgens mij steken hommels niet. Of in elk geval niet als ze honger hebben. En hij krijgt geheid honger als dat rugzakje niet wordt afgeleverd.'

'O, een broodtrommeltje? Nou, we kunnen de kleine geen honger laten lijden, toch? Wat krijgt hij vandaag? *I ham the greatest?* Snap je 'm? Boterhammetjes met ham!'

'Haha, dat is een goeie, Dave,' zeg ik. Misschien was het inderdaad een goeie toen ik het voor het eerst hoorde, iets van zes weken geleden. 'Stuur je meteen een koerier?'

‘Natuurlijk, Lizzy, maak je maar niet druk. We willen geen hongerige hommels, hè? Wat jij?’

‘Haha, nee, absoluut niet. Dank je wel, Dave. Fijne dag verder.’
Wat is hij toch vermoeiend...

Wanneer ik ophang, komt Camilla uit haar werkkamer gestoven, zwaaiend met het Bob de Bouwer-rugzakje. ‘Lizzy, zou je...’

‘De koerier komt er al aan, Camilla.’

‘O, Lizzy, je bent geweldig!’

‘En hier is een toetendoekje. Er zit iets achter op je jurk.’

Ze draait zich om en wrijft over de geheimzinnige vlek. ‘Wat nu weer? Fijn dat je het hebt gezien, Lizzy, je hebt me alweer gered. Goed dan, wat staat er als eerste op je geweldige lijst van dingen die vandaag moeten worden gedaan?’

‘Over vijf minuten heb je een bespreking over de planning. Die is verhuisd naar de werkkamer van Jemima. Afgelopen om ongeveer elf uur. Je hebt geen tijd om te lunchen, want om kwart over twaalf heb ik een afspraak bij de tandarts voor je gemaakt. Om vier uur signeert Eliza Evans haar boek in Selfridges. De taxi haalt je hier om halfvier op, zodat je haar nog even kunt spreken voordat het begint. Om vijf uur word je opgehaald door een taxi om iets met Tom Porter te gaan drinken...’

‘Tom wie?’ vraagt ze met een lege blik in haar ogen.

‘Tom Porter. De nieuwe agent van Isobel Valentine, weet je nog? Jullie gaan een verhaal verzinnen over haar zwangerschap. Ze verwacht een drieling. Maar niemand mag weten dat ze na een ivf-behandeling zwanger is geraakt. Ze wil een verhaal over “haar kleine wonderdje”.’

‘O ja, nu weet ik het weer. Tom Porter,’ zegt Camilla, zo te zien nog een beetje confuus. En dat kan ik me voorstellen, want Isobel jaagt er publiciteitsagenten door zoals anderen pakjes kauwgom.

‘Maar eerst wil je waarschijnlijk dit zien.’ Ik geef haar *Hot Slebs*, opengeslagen op pagina 12.

‘Allemachtig, wat zou ik zonder jou moeten?’ vraagt Camilla, en ze rent weg met het tijdschrift in de hand. Even later blijft ze stokstijf staan in de gang.

‘Getverdegloeiendegetver...’

Terwijl Camilla verder beent door de gang en met een frons in *Hot Slebs* kijkt, valt het me op dat Jemima’s personal assistant haar vriendin een por geeft omdat Camilla de vlek niet helemaal uit haar jurk heeft kunnen krijgen. Ik zie haar fluisteren: Sperminator.

Deze ochtend zou je het niet zeggen, maar ooit was Camilla Carter een vrouw met wie je in de pr danig rekening moest houden. Haar cliënten stonden voortdurend met mooie verhalen in de bladen: ‘Mijn sprookjesbruiloft’, ‘Blij met mijn liefdesbaby’, ‘De rol waarmee ik een Oscar won’, ‘Ik zet me belangeloos in voor minderbedeelden’. Ze leek net zo’n kostschoolmeisje uit een boek, hartelijk en sportief, maar wanneer je haar dwarszat, werd ze ontzettend vals. Tijdschriftredacteuren bibberden voor haar. Als je een van haar cliënten tegen de haren in streek, kreeg je geen toegang meer tot haar andere cliënten. Je moest haar van alles beloven om het weer goed te maken. Ze wilde de interviews altijd eerst lezen, ze eiste visagisten die duizend pond per uur rekenden, en helikopters naar de fotoshoot. Het was makkelijker een artikel dat haar niet beviel terug te trekken, daar bespaarde je jezelf een hoop ellende mee.

En niet alleen de media liet ze naar haar pijpen dansen. Verwende celebrity’s die van het goedgekeurde publiciteitspad van Carter Morgan af dwaalden, werd flink de les gelezen. Ze maakten hun sigaret uit, keken beschaamd naar de grond en noemden haar: juffrouw. Net alsof ze weer op school zaten. Ze wis-

ten immers dat ze alles aan Camilla Carter te danken hadden.

Dankzij haar stond er in de reportages over Isobel Valentines sprookjesbruiloft geen woord over de speech van de overduidelijk aangeschoten getuige. Die eindigde met zo'n obscene toost dat de bruidegom hem ruggelings in de bruidstaart had geslagen.

Dankzij haar werd de reputatie van Damien Elliotts liefdesbaby niet besmeurd door de onthulling dat Damien een vaderschapstest had laten doen nadat zijn echtgenote niet alleen een wip met haar personal trainer had opgebiecht, maar ook met de tuinman, de chauffeur en de man die het zwembad schoonmaakte. Nou vraag ik je, wie heeft in Cheshire nou een zwembadman in vaste dienst?

Dankzij haar brachten de media keurig verslag uit van de veroveringen van de ster van al die actiefilms, David Mortenson, terwijl hij eigenlijk 's avonds meestal thuis zat in het gezelschap van zijn 'huisvriend' en hun twee poedeltjes.

Maar tegenwoordig is het vooral dankzij mij dat er nog iets gebeurt.

Camilla was altijd zo'n vrouw wier chaotisch uiterlijk een verbluffend organisatietalent verhult, en het vermogen om van het ene idee op het andere te komen, iedereen verbijsterd achterlatend. Maar door een uiterst kort zwangerschapsverlof verbergt haar chaotisch uiterlijk de laatste tijd geen sluwe strategie meer, of een slim plan uit de onovertroffen Carter-koker. Het verhult alleen maar nog meer chaos. Ze raakt de kluts kwijt, en dat beseffen we allemaal.

Jemima weet dat als geen ander. In de drie maanden dat Camilla op zwangerschapsverlof was, heeft Jemima als een in Armani geklede aasgier om de cliënten gecirkeld. Als Camilla het talent van dit bedrijf belichaamt, belichaamt Jemima de hebzucht en ambitie. Voor haar is Carter Morgan slechts een opstapje naar

het toekomstige bedrijf Jemima Morgan PR. Ze ziet er heus geen been in om Camilla eruit te werken en de felbegeerde lijst met cliënten in haar gelakte klauwen te krijgen.

Tot dusverre heeft Jemima drie cliënten van Camilla weten over te halen zich ‘tijdelijk’ door haar te laten representeren.

‘Gewoon totdat die arme Cam het beter aankan. Je doet haar een plezier als je hiermee instemt, schat. Ze zou het nooit willen toegeven, maar die drie kinderen van haar zijn ontzettend veel-eisend. Ze heeft al genoeg aan haar hoofd, je wilt haar vast graag helpen.’

En nu ze die cliënten van Camilla in haar klauwen heeft, laat ze hen vast niet meer gaan.

In de vier jaar dat ik als personal assistant voor Camilla werk, heeft ze me flink laten beulen, maar me ook heel veel bijgebracht. Tot Jemima’s grote schrik wilde Camilla mij in dienst nemen, de gedesillustioneerde verslaggever van de *Croydon Examiner* van bijna dertig, en niet iemand uit de horde van eenentwintigjarige, pasafgestudeerde meisjes die elke zomer bij Carter Morgan op de stoep staan. Camilla zei dat ze uit was op iemand met een volwassen persoonlijkheid en met ervaring, niet op iemand met veel ambitie. Maar ik denk dat ze het zielig voor me vond toen ik opbiechte dat ik op de School voor de Journalistiek droomde van een carrière bij een glossy, maar was beland op de doodlopende weg van eindeloze bloemententoonstellingen en kerkelijke liefdadigheidsevenementen. Ze stuurde me linea recta naar party’s vol glamour en stelde me voor als een rijzende ster aan het pr-firmament. Ze gaf cadeautjes van dankbare cliënten door en stond erop dat ik lof kreeg toegezwaaid voor alle projecten waaraan we samen hadden gewerkt. Toen mijn vriend Joe me twee jaar geleden liet zitten, kwam ze bij me langs met roomijs, en de dvd van

Miss Congeniality, in een doos samen met *Miss Congeniality 2*. Maar zo wanhopig was ik nog niet... En ze stond erop dat ik een weekje vrij nam. Om kort te gaan, zij beseft iets waar Jemima geen weet van heeft: wat het is om trouw te zijn.

Ik zou alles willen doen om Camilla te helpen, want ik weet dat ze onder dat laagje babykots nog net zo taai en briljant is als vroeger. Maar ze bewijst zichzelf geen dienst. Op dit moment is ze niet zozeer ik-weet-niet-hoe-ze-het-doet als wel waar-is-ze-in-hemelsnaam-mee-bezig? Volgens mij had ze geen flauw idee dat het verhaal van Randy Jones en de drugs openbaar was gemaakt totdat ik het onder haar neus hield. Ik hoop dat ze beseft dat niet alleen zijn carrière gevaar loopt, maar ook de hare.

Tegen de tijd dat ze terugkomt van de bespreking, is het wel duidelijk dat dit een rottag gaat worden. Ik heb al veertien telefoontjes moeten afhandelen van boze journalisten die zich braaf hadden gehouden aan Camilla's verhaal over uitputting, alleen maar om via *Hot Slebs* hardhandig met de neus op de feiten te worden gedrukt.

'Ik zal thee voor je zetten, Cam, dan kun je er beter tegen,' zeg ik. 'Er zijn namelijk heel veel berichten over Randy Jones voor je binnengekomen. Laat maar weten wanneer je er klaar voor bent.'

'Getver. Dank je wel, Lizzy,' zegt ze met een zuur gezicht. 'Die thee wil ik nu graag, maar de berichten nog niet. Ik ga een nieuw persbericht over Randy schrijven, dus wil ik vanochtend geen telefoontjes. Zeg voorlopig maar dat we geen commentaar hebben en dat ze later een persbericht van me kunnen verwachten.'

Ze lijkt heel rustig, maar wanneer ik haar een poosje later een kopje thee breng, valt het me op dat ze onderuitgezakt op haar stoel zit en dat haar gezicht grauw van vermoeidheid is.

'Kan ik iets voor je doen, Camilla?' vraag ik terwijl ik in de

deuropening blijf staan. ‘De benen van Randy Jones breken? Hem laten opsluiten in een krankzinnigengesticht? Koekjes kopen?’

Camilla glimlacht zwakjes, slaakt een diepe zucht en schuift haar stoel een eindje weg bij het bureau. Vervolgens wrijft ze over haar slapen, legt haar handen open op het bureaublad en haalt diep adem.

‘Lizzy, ik weet deze keer niet wat ik over Randy moet schrijven,’ zegt ze terwijl ze me met een lege blik in haar ogen aankijkt. ‘Hij heeft al zoveel kansen verprutst. Ik weet niet hoeveel meer smoezen mensen bereid zijn te slikken. Ik weet niet hoeveel meer smoezen ik verdomme kan verzinnen, om heel eerlijk te zijn.’

Zo heb ik Camilla nog nooit meegemaakt. Zij is altijd degene die met een oplossing komt, die zwaait met oubollige uitdrukkingen als: een uitdaging, en: een geweldige kans.

‘Nou,’ zeg ik terwijl ik iets probeer te bedenken. ‘Hij zit nu in een afkickkliniek, dus kan hij niets vreselijks uithalen. Je zegt toch vaak dat dit soort dingen wordt vergeten zodra er ander nieuws opduikt? Kunnen we bijvoorbeeld niet vast openbaar maken dat Isobel een drieling verwacht?’

Celebrity’s zouden diep geschokt zijn als ze wisten dat we hen gebruiken in het ingewikkelde spel dat er wordt gespeeld. Ik geef jou een exclusief interview met X tegen een fotoshoot met de baby van Y, plus een paar vooraf afgesproken paparazzi-opnamen van Z en zijn nieuwe vriendin. Uiteraard is het groot nieuws dat Isobel zwanger is van een drieling, en de ongeschreven regel luidt dat een artikel met slecht nieuws opweegt tegen een paar stuks met goed nieuws. Zelfs die baby’s kunnen niet op tegen Randy’s verschrikkelijke terugval.

‘Dat hebben we al geprobeerd, Lizzy. We hebben contact opgenomen met al onze cliënten, en niemand heeft iets waarmee

Randy uit het nieuws zou verdwijnen. We kunnen alleen maar hopen dat volgende week een andere celebrity iets vreselijks heeft uitgehaald. Hup, Katie Price, doe je best.’ Camilla lacht, maar het klinkt hol.

‘Wat vindt Bryan dat we het beste kunnen doen?’ Ik weet dat Randy’s manager, een noorderling die met beide benen stevig op de grond staat, zeker een mening heeft over hoe dit zou moeten worden afgehandeld, ook al zou hij het afhandelen overlaten aan Camilla. Hij heeft gruwelijk de pest aan de media sinds een verslaggever hem beschreef als een veel te beschermend optredende goeroe met een pet op. Bryan voelde zich erg beledigd. Eigenlijk is hij een prima manager voor een charmeur als Randy. Bryan is totaal niet onder de indruk van Randy’s innemende gedrag. Hij laat zich niet om Randy’s pink winden; hij zou die pink eerder breken als hij dacht dat dat goed voor Randy’s carrière zou zijn.

‘Bryan denkt dat we geen andere keus hebben dan te zeggen dat we hebben gelogen. We geven alles toe, en werken vervolgens toe naar een nieuw verhaal voor als hij uit die kliniek komt.’ Bij de gedachte alleen al komt er een doodvermoeide uitdrukking op Camilla’s gezicht.

‘Als hij voor de zoveelste keer is afgekickt,’ zeg ik zonder enige tact.

‘Dank je wel dat je me daaraan herinnert,’ reageert Camilla. ‘Kom, ik kan beter meteen beginnen. Wil jij iedereen een poosje afhouden en doorgaan met zeggen dat we geen commentaar geven? Totdat ik het zeg.’

Terug achter mijn bureau zie ik het lichtje van de telefoon knippen. Er zijn vier nieuwe berichten.

Eerste nieuwe bericht: Wat is er met Randy Jones aan de hand?